

Narodowy Stary Teatr im. Heleny Modrzejewskiej

www.stary.pl
założony w 1781, sezon 183
członek MitoS21: European Theatre Network

31-010 Kraków, ul. Jagiellońska 5

Dyrektor – Jan Klata
Zastępca Dyrektora ds. Artystycznych – Sebastian Majewski
Zastępca Dyrektora ds. Technicznych i Administracyjnych – Aleksander Nowak
Główna Księgowa – Alina Nowak
Kierownik muzyczny – Mieczysław Mejza

Sekretariat

tel. 12 421 29 77
fax 12 421 33 53
sekretariat@stary.pl

Biuro Obsługi Widzów

pl. Szczepański 1
tel. 12 422 40 40
rezerwacja@stary.pl

od poniedziałku do piątku 9.00 – 17.00,
sobota 9.00 – 13.00

Kasy biletowe

ul. Jagiellońska 1, tel. 12 428 47 00
ul. Starowiślna 21, tel. 12 422 90 80

ZAPRASZAMY NA:

Projekcje telewizyjnych rejestracji przedstawień reżysera

ŚLUB, 1992
4 maja 2015, godz. 19.00

BŁĄDZENIE, 2004
18 maja 2015, godz. 19.00

GRZEBANIE, 1996
25 maja 2015, godz. 19.00

Urodziny Jerzego Jarockiego

11 maja 2015, godz. 19.00

MUZYKA ZE SPEKTAKLI JERZEGO JAROCKIEGO – KONCERT

#master : stanisław radwan
#remaster : robert piernikowski
#vj : no art

Uroczyste odsłonięcie tablicy pamiątkowej poświęconej Artyście

Spotkanie „Zasłona wzniosła się – co po wolności”

z cyklu „Na kanapie Konrada Swinarskiego”

10 czerwca 2015, godz. 19.00

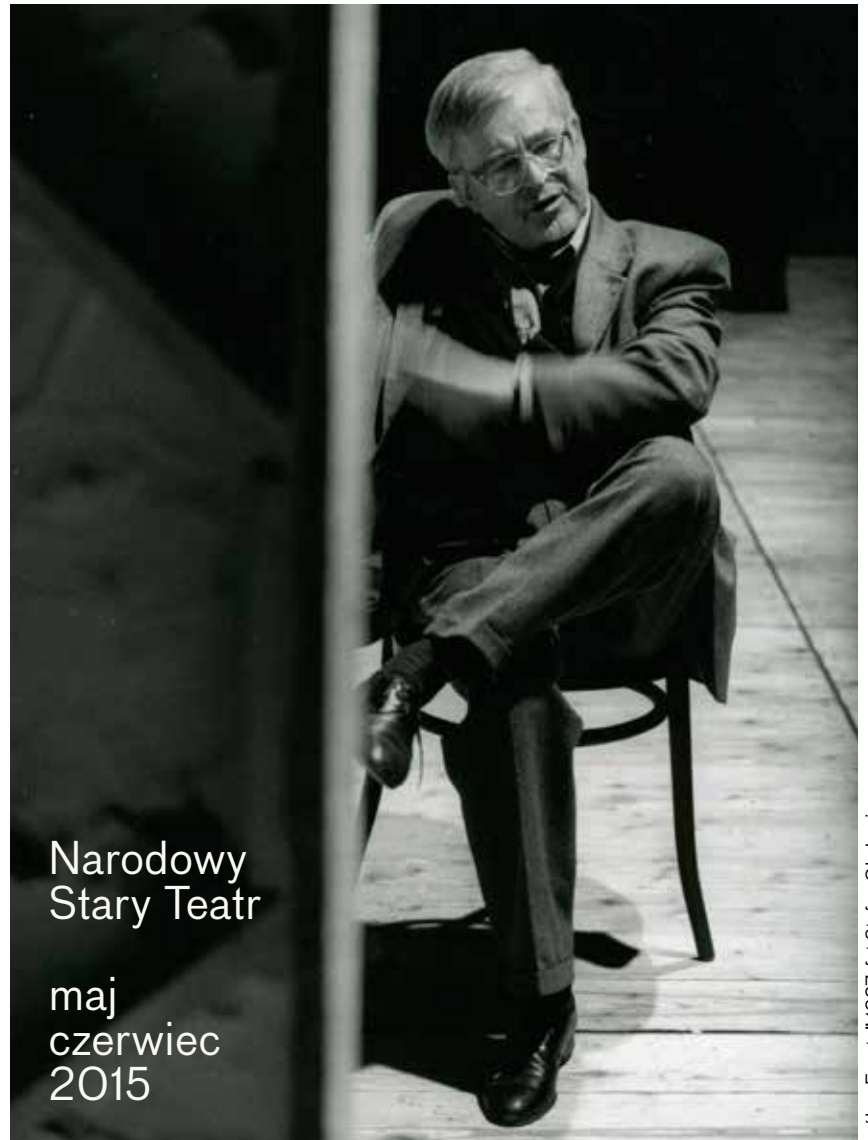
O teatrze Jerzego Jarockiego, rewolucjach społecznych XX wieku, wymiarach wolności w czasach liberalnego społeczeństwa, roli teatru we współczesnym dyskursie społecznym rozmawiają **Anna Róża Burzyńska** (wykładowca UJ, krytyk teatralny) oraz **Andrzej Leder** (filozof kultury, profesor Instytutu Filozofii i Socjologii PAN).

Wszystkie wydarzenia odbywają się na Scenie Kameralnej, ul. Starowiślna 21.

WSTĘP WOLNY

Wejściówki do odbioru w Biurze Obsługi Widzów, pl. Szczepański 1.

hommage à JERZY JAROCKI

Narodowy
Stary Teatr

maj
czerwiec
2015

próba „Fausta” 1997, fot. Stefan Okołowicz

Jerzy Jarocki (1929–2012) – jeden z największych reżyserów w historii polskiego teatru. Twórca ponad sto przedstawień na scenach Polski i Europy. W latach 1962–1998 był etatowym reżyserem Starego Teatru. Najsilniejszy nurt poszukiwań Jerzego Jarockiego stanowiły inscenizacje literatury współczesnej. Wielkie interpretacje dramatów Witkacego, Gombrowicza, Mrożka, Różewicza na trwałe wprowadziły tych autorów do teatralnego repertuaru. Styl Jerzego Jarockiego oparty na głębokiej analizie tekstu literackiego, zegarmistrzowskiej precyzji pracy nad każdym detalem, żelaznej logice i perfekcyjnej przejrzystości kompozycyjnej, dopełniała niezwykła umiejętność pracy z aktorami. Profesor Jarocki (od 1966 roku wykładał w krakowskiej PWST) był uważany za Wielkiego Nauczyciela aktorskiego rzemiosła. Wychował wiele pokoleń najwybitniejszych przedstawicieli tego zawodu.

W Starym Teatrze debiutował w 1961 roku. Jego legendarne inscenizacje stanowią najwybitniejsze osiągnięcia naszej sceny. Pamiętne przedstawienia – „Tango”, „Garbus”, „Portret” Mrożka, „Fizycy” Dürrenmatta, „Matka”, „Szewcy” Witkacego, „Wyszedł z domu”, „Moja córeczka” Różewicza, „Zmierzch” Babla, „Cymbelin” Shakespeare’a, „Trzy siostry” Czechowa, „Proces” Kafki, „Rewizor” Gogola, „Życie jest snem” Calderóna, „Sen srebrny Salomei” Słowackiego, „Ślub” Gombrowicza, a także „Mord w katedrze” Eliota (grany w Katedrze Wawelskiej), „Sen o Bezgrzesznej”, „Grzebanie” według Witkacego, monumentalna inscenizacja „Fausta” Goethego czy „Akt III według Szewców” – stanowią ponadczasowy wzorzec dla kolejnych pokoleń ludzi teatru i jego odbiorców. (eb)

*

Dużą uwagę przywiązuję do pierwszego czytania sztuki, niczym nie skażonego. Pierwsze czytanie jest lub bywa „stworzeniem świata”; potem następuje rozszerzanie, wchodzenie w świat autora; a następnie proces powrotny. Wiele zawdzięczam – wbrew temu, co się o mnie mówi – pierwszym przecuciom, pierwszym wrażeniom.

Forma powstaje poprzez aktora. Oczywiście jest ona przygotowana wcześniej zabiegami dramaturgicznymi, pracą ze scenografem, kompozytorem. [...] Wszystko, co jest najważniejsze, dzieje się – jak powiedziałby Gombrowicz – „między”: między moimi doznaniem a tekstem; tekstem a aktorem, mną a aktorem, scenografem, kompozytorem. „Między” – dużo się w tym ukrywa i jest to nieuchwytnie, bo nigdy nie wiadomo, jaki zabieg ma charakter techniczny, a jaki – twórczy i sprawczy.

Jestem praktykiem – rozmowa z Jerzym Jarockim
Krzysztof Mieszkowski, „Notatnik Teatralny” 15/1998

MUZYKA ZE SPEKTAKLI JERZEGO JAROCKIEGO – KONCERT

/m.in. „Mord w katedrze”, „Sen srebrny Salomei”, „Szewcy”, „Tango”, „Trzy siostry”, „Ślub»/

#master : stanisław radwan
#remaster : robert piernikowski
#vj : no art

Jerzy Jarocki współpracował w Starym Teatrze z wieloma kompozytarami. Do najważniejszych należał Stanisław Radwan. W ramach dedykowanego mu sezonu przyglądamy się twórczości Artysty, jego miejscu w świadomości dzisiejszej widowni teatralnej.

Projekt #remaster zakłada podobne działania w warstwie dźwiękowej. Punktem wyjścia jest wyciągnięcie z archiwum teatru nagrań powstałych przy realizacji dawnych spektakli oraz oddanie ich w ręce współczesnego twórcy muzyki teatralnej, jakim jest współpracujący z teatrem Robert Piernikowski. Towarzyszyć temu będzie remiks scen z archiwalnych rejestracji przedstawień Jerzego Jarockiego, za który odpowiada vj no art. Dzisiejsza muzyka teatralna przenosi się z partytur muzycznych na ekran komputera, a jednocześnie jesteśmy świadkami zacierania się granicy między muzyką teatralną a muzyką eksperymentalną, klubową czy performatywną. Współcześni „oprawcy muzyczni” to często dj-e grający w klubach i na festiwalach, artyści których dźwiękowe instalacje trafiają do galerii sztuki współczesnej, eksperymentatorzy traktujący dźwięki instrumentów, trzaski, szumy czy nagrania terenowe na równych zasadach przy tworzeniu warstwy muzycznej spektakli. Chociaż wydaje się, że nie ma powrotu do grania muzyki z taśm czy płyt winylowych (mimo że niektórzy muzycy powracają do nich w sposób twórczy wykorzystując stare techniki do uzyskania nowych efektów), pewne jest, że te tendencje zmieniają podejście do tworzenia i odbioru muzyki. Kultura remiksu wykracza daleko poza muzykę, dlatego nasz koncert otrzyma odpowiednią oprawę wizualną. Nowatorskie podejście do muzyki w teatrze miał także Stanisław Radwan, dlatego zamiast zastanawiać nad wyższością starego nad nowym, chcemy skonfrontować ze sobą dwa światy wierząc, że prawdziwa sztuka obroni się sama.

Jerzy Jarocki

GRZEBANIE

reżyseria: Jerzy Jarocki, scenografia: Jerzy Juk Kowarski,
muzyka: Stanisław Radwan, choreografia: Agnieszka Łaska,
korepetycje muzyczne: Barbara Siklucka
premiera: 3 stycznia 1996, Stary Teatr

występują: Beata Fudalej, Katarzyna Gniewkowska, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik, Danuta Maksymowicz, Dorota Segda, Jan Frycz, Krzysztof Globisz, Andrzej Hudziak, Zygmunt Józefczak, Szymon Kuśmider, Ryszard Łukowski, Krzysztof Stawowy, Paweł Tołwiński, Rafał Dziwisz (gościnnie)

W „Grzebaniu” – tekście i spektaklu – Jerzy Jarocki podjął próbę zsumowania swych wieloletnich przemyśleń i doświadczeń związanych z osobą i dziełem Witkacego. Czyni z niej zarazem punkt wyjścia do snucia gorzkiego (choć zabarwionego nie tylko czarnym humorem) wywodu na temat kondycji artysty, którego spotkało to nieszczęście, że jest jednocześnie wielkim i polskim twórcą. Jak uczy historia, konfiguracja ta posiada wszelkie dane, by życie osobnika nie skończyło się tylko na pochówku, ale zyskało nie mniej ciekawe losy pośmiertne, i to nie w zaświatach, ale tu, na ziemi. To z kolei powód do rozmyślań nad „wielkim bytem” i jego „owocem zielonym” – śmiercią (sformułowania Rilkego z modlitwy śpiewanej w finale przedstawienia): „Każdemu daj śmierć jego własną, Panie / Daj umieranie, co wynika z życia”... (Maryla Zielińska, „Teatr”, 1996)

fol. Stefan Okołowicz

fol. Wojciech Plewiński

Witold Gombrowicz

ŚLUB

reżyseria: Jerzy Jarocki, scenografia: Jerzy Juk Kowarski,
plastyka ruchu: Krzysztof Jędrysek, muzyka: Stanisław Radwan,
korepetycje wokalne: Barbara Siklucka
premiera: 20 kwietnia 1992, Stary Teatr

występują: Alicja Bienicewicz, Beata Fudalej, Małgorzata Hajewska-Krzysztofik, Danuta Maksymowicz, Beata Paluch, Dorota Segda, Bolesław Brzozowski, Aleksander Fabisiak, Krzysztof Globisz, Andrzej Hudziak, Marek Kalita, Jan Korwin-Kochanowski, Paweł Kruszelnicki, Zbigniew Ruciński, Szymon Kuśmider, Paweł Miśkiewicz, Jan Monczka, Bolesław Nowak, Jerzy Radziwiłowicz, Krzysztof Stawowy, Jerzy Trela

Jerzy Jarocki wprowadzał „Ślub” na polskie sceny: w 1960 roku w amatorskim STG z Gliwic wbrew cenzurze i bez wiedzy autora, w 1974 roku w Dramatycznym. Realizacja krakowska jest szóstą czy siódmą w jego karierze; jeśli liczyć prace w szkołach teatralnych, to tych podejść zebrałoby się jeszcze więcej. Nie waham się nazwać tej inscenizacji mistrzowską. Znacząca interpretacyjną pewnością ręki, znacząca maestrią w omijaniu pułapek retoryki i dyskursywności. Imponuje precyzją konstrukcji i żelazną konsekwencją myślową. Chciałoby się powiedzieć: spektakl wzorowy i wzorcowy... ale tu już by się chyba zeżlił piewca Niedojrzałości, autor „Ferdynurka” i zakończonej prowokacyjnym „Koniec i bomba, a kto czytał, ten trąba”. (Jacek Sieradzki, „Polityka” 1991)

Witold Gombrowicz

BŁĄDZENIE

adaptacja, reżyseria: Jerzy Jarocki, scenografia: Andrzej Witkowski,
choreografia: Iwona Runowska, Jacek Badurek, muzyka: Stanisław Radwan,
reżyseria światła: Mirosław Poznański, przygotowanie muzyczne:
Mirosław Jastrzębski
premiera: 29 maja 2004, Teatr Narodowy w Warszawie

występują: Kamilla Baar, Anna Gryszkówna, Małgorzata Kożuchowska, Dorota Landowska, Sylwia Nowiczewska, Beata Scibakówna, Anna Ułas, Ewa Wiśniewska Magdalena Warzecha, Marek Barbasiewicz, Bartłomiej Bobrowski, Mariusz Bonaszewski, Jan Englert, Sławomir Federowicz, Jarosław Gajewski, Ignacy Gogolewski, Jacek Jarosz, Czesław Lasota, Łukasz Lewandowski, Grzegorz Małecki, Jacek Mikołajczak, Marcin Przybylski

W scenariuszu wykorzystane zostały następujące utwory Witolda Gombrowicza: „Dziewiectwo”, „Ferdynurka”, „Iwona, księżniczka Burgunda”, „Testament”, „Rozmowy z Dominique de Roux”, „Dzienniki”, „Operetka I”, „Historia”, „Przewodnik po filozofii w sześć godzin i kwadrans”; a także fragmenty książki „Gombrowicz w Europie 1963-1969” Rity Gombrowicz oraz „Listu pożegnalnego do ojca J.M.Perrin, Dominikanina, 1942” Simone Weil.

„Józio – ja, Filip – ja, Szarm – ja, Henryk – ja.” Tak można by strawestować słynny prolog „Dzienników” Gombrowicza w odniesieniu do spektaklu „Błądzenie”. Jerzy Jarocki przez dziesięciolecia inscenizowania tekstów autora „Operetki” posiadał umiejętność prześwieclania ich na wskroś. Na próżno chowa się Gombrowicz za wykrzywioną w ironicznym uśmiechu maską szyderycy, cynika i obrazoburcy – zdradzą go stworzone przezeń postaci. Ich niekończąca się tragedia nadświadomości i nadwrażliwości. [...] Na przekór stereotypom narosłym wokół twórczości Jarockiego – jest to spektakl niezwykle emocjonalny i głęboko poruszający. Spektakl, w którym jest i romantyczne wadzenie się z Bogiem, i błazeńskie wybryki, i zmysłowy flirt, i bezradny płacz w kącie. Kłamstwo sztuki i prawda życia. Prawda sztuki i kłamstwo życia. (Anna R. Burzyńska, „Tygodnik Powszechny”, 2008)